

شخصیت فرازمانی حضرت زهراء سلام الله عليها و ضرورت الگوگیری - علی فلاح رفیع
فصلنامه تخصصی مطالعات قرآن و حدیث سفینه
سال یازدهم، شماره ۴۳ «ویژه پژوهش های فاطمی»، تابستان ۱۳۹۳، ص ۱۴۴ - ۱۶۱

شخصیت فرازمانی حضرت زهراء سلام الله عليها و ضرورت الگوگیری

علی فلاح رفیع *

چکیده: حضرت زهراء سلام الله عليها همچون دیگر معصومین علیهم السلام مظهر اتم و اکمل خداوند در عالم وجوداند. شناخت ما از آن حضرت وابسته به ابزار شناخت ماست. اما ابزار شناخت آدمی توان احاطه بر همه ابعاد وجودی و کمالات ایشان را ندارد، لذا شناخت وی از سوی ما آدمیان نیز محدود خواهد بود. بنابراین اولاً شناخت حضرت زهراء سلام الله عليها ممکن است و نه ناممکن. ثانیاً شناخت ما کامل نیست؛ چراکه متکی به استعداد و توانایی قوای ادراکی محدود ماست. ثالثاً این شناخت محدود نیز می تواند افزایش یابد؛ یعنی شناختی است دارای مراتب که به معرفت نظری و عملی افراد و برخورداری و عدم برخورداری آنها از تجربه های دینی - عرفانی و قرب و بعد قلبی وابسته است. رابعاً فضایل وجودی آن حضرت در مراحل مختلف هستی بویژه در مرحله این جهانی، از جمله برخورداری از مقام عصمت کبری، برای انتفاع انسانها در همه دوره های حیات بوده است.

کلیدواژه ها: حضرت زهراء سلام الله عليها / ابعاد وجودی / ضرورت الگوگیری / خلقت نوری / عصمت کبری / مصحف / تحدّث ملائکه / شفاعت.

*. استادیار دانشکده علوم انسانی دانشگاه تربیت مدرس.

حضرات معصومین علیهم‌السلام از وسعت وجودی و از ولایت تکوینی و تشریحی برخوردارند، لذا نباید انتظار داشت شناختی که از آنان ارائه می‌شود لزوماً با معیارها و شاخصه‌های سنجش معمول بین ما انسان‌ها سازگار باشد؛ آن بزرگواران- از جمله حضرت زهراء سلام‌الله‌علیها- از مقاماتی و رای عوالم ما برخوردار بوده‌اند. بنابراین علوم و معارف آنها نیز بعضاً و نه تماماً، با نگرش و سنجش مبتنی بر تجربه‌های معمول سازگاری ندارد. در چنین مواضعی، این ماییم که می‌بایست دیدگاه خود را اصلاح کنیم و آن را ارتقاء دهیم. آن بزرگواران، همچون قرآن نازلند که مرتبه خود را به حد فهم و درک عموم انسان‌ها تقلیل داده‌اند.

منابع معمول شناخت ما تجربه و عقل و نهایتاً شهود و مکاشفه‌هایی است که صحت و سقم آن می‌بایست با معیار قرآن و سنت سنجیده شود، این منابع، توانایی شناخت کامل آن بزرگواران را ندارند. زیرا قلمرو کاربرد و کارایی منابع ما، محدود به تجربه این جهان است. از آنجایی که تجربه معصومین علیهم‌السلام به طور کامل برای ما رخ نداده است، لذا شناخت آن بزرگواران- از جمله حضرت فاطمه سلام‌الله‌علیها- از طریق این منابع چنانچه با کتاب و سنت هماهنگ باشد، قابل اعتماد است. تشخیص صحت و سقم این شناخت‌ها، نیز بر عالمان کارآزموده و عارفان محقق و اندیشمند است.

ضرورت واکاوی و پژوهش مدام

جامعه انسانی، به‌طور مستمر، در همه زمان‌ها و در همه مکان‌ها، نیازمند واکاوی وجود مبارک معصومین علیهم‌السلام است. در هیچ زمانی این واکاوی نباید متوقف شود و کسی نمی‌تواند ادعا کند که هم‌اکنون به علت انجام پژوهش‌های

بسیار، نیازی به کار جدید وجود ندارد و ابعاد وجودی معصومین علیهم‌السلام شناخته شده است.

همان‌گونه که قرآن را همواره و مطابق نیازها و پرسش‌های زمانه می‌توان تفسیر کرد و آدمیان می‌توانند و می‌بایست از قرآن تفسیر متناسب عصر خود ارائه دهند، درباره معصومین و اهل بیت علیهم‌السلام نیز همین حکم جاری است. به تعبیر امام علی علیه‌السلام، اهل بیت نازل منزله قرآن‌اند. حضرت می‌فرماید: «فأین تذهبون؟ و انی توفکون؟ والاعلام قائمه و الایات واضحه و المنار منصوبه. فاین یتاه بکم؟ و کیف تعمهون؟ و بینکم عتره نبیکم و هم أزمه الحق و أعلام الدین و السنه الصدق، فأنزلوهم بأحسن منازل القرآن و ردوهم ورود الهییم العطاش»؛ «مردم! کجا می‌روید؟ چرا از حق منحرف می‌شوید؟ پرچم‌های حق برافراشته و نشانه‌های آن آشکار است، با اینکه چراغهای هدایت، روشن‌گر راهند، همچون گمراهان به کجا می‌روید؟ چرا سرگردانید؟ در حالی که عترت پیامبر شما در میان شماست، آنها زمامداران حق و یقینند؛ پیشوایان دین، و زبان‌های راستی و صداقتند، پس باید در بهترین منازل قرآن جایشان دهید و همانند شتران تشنه‌ای که به سوی آب شتابانند، به سویشان هجوم ببرید» (نهج البلاغه، خطبه ۸۷ / بند ۱۴).

بر این اساس تحلیل زندگی امامان معصوم علیهم‌السلام و کلمات و سیره و سنت آن بزرگواران نیز- مانند قرآن- می‌تواند در هر عصری متناسب آن عصر باشد. مردمان در عصرهای خود، می‌توانند با کاوش در سیره آنان، پاسخ‌های متناسب با پرسش زمانه خود بیابند. چرا که آنان قرآن مجسم‌اند. البته این پاسخگویی می‌بایست از سوی کسانی صورت پذیرد که از علم و دانش کافی برای تفسیر و تحلیل از زندگی آنها برخوردار و روش آنان، روشی شناخته شده و مطابق منطقی باشد که آن بزرگواران ارائه داده‌اند. در غیر این صورت، تفسیر به رأی خواهد شد و به انحراف می‌گراید. تفسیر به رأی، همان‌گونه که در قرآن به

شدت نهی شده، در تفسیر و تحلیل از سیره و سنت امامان نیز مردود است.

عصمت فاطمی

حقیقتِ ابعادِ وجودی حضرت زهراء سلام الله علیها، به گُنه مطلب بر ما مکشوف نیست. آن حضرت، معصومه کبری است. یعنی هر چند از مقام نبوت برخوردار نبودند اما ملکه عصمت، وی را از هرگونه گناه، امر ناپسند و خطا منع می‌کرد. کسی که از عصمت برخوردار است، معرفت او در حد تصور بشری نیست. در زیارت جامعه کبیره می‌خوانیم:

«عصمکم الله من الزلل و أمنکم من الفتن و طهرکم من الدنس و اذهب عنکم الرجس و طهرکم تطهراً» (شیخ صدوق، ۱۴۰۳ ق، ج ۱، ص ۱۶۷).

عصمت، امر خیلی پیچیده‌ای نیست که از زمان گذشته تا به امروز مورد پرسش و تردید عده‌ای قرار گرفته است. بعضی پنداشته‌اند اگر کسی معصوم باشد، مجبور و محکوم است تا گناه نکند و اگر چنین است، پس ارزش کار وی چیست؟ جواب روشن است.

اولاً عصمت ریشه در معرفت و اختیار دارد. هر انسانی در زندگی عملی خود، می‌تواند مرحله‌ای از عصمت را دارا باشد و هست؛ به عنوان مثال، فردی که می‌داند فلان استخر چند متر عمق دارد و او نیز شناگر نیست و به حکم عقل گردن می‌نهد، به هیچ وجه خود را داخل استخر نمی‌اندازد، چرا که آگاه به نتیجه کار خود است و با تمام وجود می‌فهمد داخل استخر شدن، مساوی با غرق شدن و هلاکت است. و او هلاکت خود را نمی‌خواهد. همچنین انسانی که علم دارد فلان ماده شیمیایی، قدرت کشندگی دارد و خوردن آن موجب مرگ می‌شود، به هیچ وجه لب به آن ماده شیمیایی نمی‌زند، مگر انسانی که از عقل و علم برخوردار نباشد. چون علم دارد که این ماده، همان ماده کشنده است و

چون عقل دارد، نتیجه می‌گیرد که خوردن این ماده شیمیایی، همراه با مرگ است. لذا آزادانه و از روی اختیار دست به چنان عملی نمی‌زند، نه اینکه نمی‌تواند بزند.

انسانِ معصوم، چون از معرفتی والا نسبت به حضور خداوند در عالم وجود برخوردار است، در پیشگاه خداوند دست به گناه و خطا نمی‌زند. نه این که نتواند و دست او بسته باشد، بلکه به اختیار خود ادب حضور را در حد کمال آن - که اطاعت از خداوند و پرهیز از معصیت اوست - رعایت می‌کند.

انتفاع همگانی از عصمت

نکته مهم در این جا، آن است که عصمت این بزرگواران به نفع همه انسان‌ها بوده است. خداوند برای ارتباط با انسان‌ها و رساندن پیام خود به آنها در ساختار عالم وجود، می‌بایست کسانی از جنس مردم قرار دهد تا بدون کم و کاست، پیام الهی را به بندگان برسانند. به گونه‌ای که نه در نظر خطایی از آنان سر زند، نه در عمل، تا دیگر انسان‌ها بتوانند با اطمینان خاطر، بر اساس گفتار و رفتار آنان راه سعادت و کمال را با یقین کامل بیمایند. نیاز به معصوم در عالم وجود، نیازی کاملاً معقول و اجتناب‌ناپذیر است و فایده و نفع آن نیز به همه انسان‌ها برمی‌گردد. خداوند متعال به پیامبر خود می‌فرماید: «قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى» (شوری/ ۲۳)؛ «ای پیامبر! بگو من هیچ اجری برای نبوت خود از شما نمی‌خواهم مگر مودت اهل بیت خودم» و در جای دیگر فرمود: «مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ» (سبأ/ ۴۷)؛ «این مودت که خواستم نیز به نفع شماست». مقام عصمت، ریشه در معرفت دارد و آدمی به هر میزان از معرفت بالاتر برخوردار باشد از جایگاه برتری در عصمت برخوردار می‌شود.

ادله عصمت حضرت زهراء سلام الله عليها

ادله عصمت آن حضرت بسیار است که در اینجا مجال احصاء آنها نیست. مثلاً آیه مبارکه تطهیر. بنا به روایات مستند از سوی فریقین، حضرت فاطمه سلام الله عليها از جمله اهل بیت شمرده شده‌اند که خداوند طهارت و پاکی آنها را از هر گونه رجس و پلیدی گناه و خطا و نسیان ضمانت کرده است: «انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا» (احزاب/۳۳)؛ منظور از اهل بیت در این آیه، امام علی، حضرت زهراء، امام حسن مجتبی و امام حسین علیهم السلام می باشد (حاکم نیشابوری، ۱۴۲۲ ق، ج ۳، ص ۱۵۸).

همچنین سخن حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم در شأن دختر خود، که "یا فاطمه انت منی و انا منک" (علامه مجلسی ۱۴۰۴ ق، ج ۴۳، ص ۳۲) بدون تردید بر عصمت حضرت فاطمه سلام الله عليها دلالت می کند که علمای بزرگی مثل شیخ مفید، سید مرتضی علم الهدی نیز بر آن تأکید ورزیده‌اند.

حتی فخررازی که در هر مسأله‌ای از مبدأ تا معاد تشکیک کرده است، در عصمت حضرت سیده نساء العالمین، تسلیم محض بوده و معتقد است در عصمت و طهارت آن حضرت، جای شک و تردید نیست (فخررازی ۱۳۶۵ ش، ج ۶، ص ۸۳). فاطمه سلام الله عليها، دارای منزلتی قدسی در قالب و صورت بشری است. لذا پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله و سلم، آن حضرت را انسیه حوراء لقب داده‌اند و به عصمت کبری ستوده‌اند (ابن حجر هیثمی، ۱۹۹۶ م، ص ۹۶).

فضائل معصومین علیهم السلام به دو دسته تقسیم می شود:

۱. صفاتی که ویژه آنهاست و به علت شأن و مقام بلند آنها، دیگران نمی توانند بدان دست یابند و یا دستیابی به آنها حتی در صورت رشد معرفت و مراقبه مدام، بسیار اندک است.

۲. دسته دیگری از صفات آن بزرگواران، برای انسان‌ها کاملاً قابل‌الگوگیری است. همه باید از آن‌ها بیاموزیم و سیره و سنت آنان را در عمل پیاده کنیم. عمده هدف از رسالت و ولایت نیز در این بخش دوم و امکان‌الگوگیری از آنهاست. قرآن کریم می‌فرماید: «و لکم فی رسول الله اسوة حسنة» (احزاب/۲۱)؛ امیرالمؤمنین علیه السلام در کلامی فرمود: شما نمی‌توانید مثل من باشید «و لکن اعینونی بورع و اجتهاد و عفة و سداد...»؛ «اما با ورع، کوشش، عفت و خویشتن‌داری و استواری مرا یاری کنید» (نهج‌البلاغه/ نامه ۴۵)؛ یعنی تمسک به صفات، سیره و سنت من بجویید.

فضائل مختص به حضرت زهرا سلام‌الله‌علیها که ما را به حریم آن حرم راهی نیست، از مقام عنداللهی و جایگاه لدی الخالق‌ی آن بزرگوار نشأت می‌گیرد. این دسته فضائل ناشی از ابعادی از وجود آن بزرگوار است که فوق بشر عادی است. اما فضائل قابل‌الگوگیری حضرت بسیارند که تأسی به آنها برای هدایت و سعادت ابدی آدمیان امری ضروری است.

برخی از ابعاد فضائل حضرت زهراء سلام‌الله‌علیها مربوط به قبل از خلقت و آفرینش، برخی مربوط به این جهان و برخی مرتبط با سرای دیگر است. در این گفتار به طور اجمال و در حد میسر به این سه قسم فضائل می‌پردازیم.

خلقت نوری قبل از آفرینش

درباره منزلت و مقام حضرت فاطمه زهراء سلام‌الله‌علیها قبل از آفرینش کائنات، روایات مستندی داریم که بعضی از آنها را در این مجال بیان می‌کنیم: در روایتی از امام صادق علیه السلام آمده است که حضرت فرمود: قال رسول الله صلی الله علیه و آله: خلق الله نور فاطمة قبل ان یخلق الارض و السماء؛ پیامبر خدا صلی الله علیه و آله فرمود: خداوند نور فاطمه سلام‌الله‌علیها را قبل از خلقت زمین و آسمان آفرید.

فقال بعض الناس؛ يا نبی الله! فلیست هی انسیا؟ فقال: فاطمة حوراء انسیه خلق الله عزوجل من نوره قبل ان یخلق آدم؛ اذ كانت الارواح. فلما خلق الله عزوجل آدم عُرِضَتْ علی آدم؛ «بعضی از مردم به پیامبر عرض کردند: ای رسول خدا، یعنی فاطمه از جنس بشر نیست؟! حضرت فرمود: (چرا) فاطمه حوریه‌ای از جنس بشر است که خداوند متعال از نور خودش قبل از خلقت آدم او را آفرید؛ و او پیوسته به صورت روح بود تا اینکه خداوند آدم را خلق کرد و (سپس) فاطمه علیها السلام را به او نشان داد. (و بر ولایت و محبت او و فرزندانش از حضرت آدم اقرار گرفت)».

قیل: یا نبی الله (درک این حقیقت مشکل بود لذا اصحاب مرتب سوال می‌کردند) و این کانت فاطمه؟ قال: کانت فی حقه تحت ساق العرش. دوباره سؤال کردند: ای پیامبر خدا! پس فاطمه علیها السلام کجا بودند؟ حضرت فرمود: در محلی از عرش الهی. برای بار سوم سؤال کردند: غذای ایشان چه بود؟ حضرت فرمودند: تسبیح و تهلیل و تمجید خداوند.»

قالوا: یا نبی الله! فما كان طعامها؟ قال: التسبیح و التهلیل و التمجید (مجلسی، ۱۴۰۴ ق، ج ۴۳، ص ۴).

فهم این مطلب و درک واقعیت و حقیقت آن برای ما - به ویژه با آنس به امور دنیوی و محوریت علوم حسی و تجربی - بسیار مشکل است. لیکن ما باید خود را از این فضا خارج کنیم و در روش‌شناسی خود تجدید نظر کنیم تا بتوانیم این معارف را بهتر درک کنیم. چنان‌که در صدر اسلام بعضی از اصحاب به گونه‌ای بودند که درک این مطلب برای آنها خیلی مشکل نبود.

در حدیث معروف کساء هم به این خلقت قبل از آفرینش تصریح شده است. «فقال الله عزوجل: یا ملائکتی و یا سکان سماواتی! انی ما خلقت سماء مبنیه و لا ارضاً مدحیه و لا قمرأ منیراً و لا شمساً مضيئه و لا فلکا یدور و لا بحرأ یجری و لا فُلکاً یسری الا فی محبه هولاء الخمسه الذینهم تحت الکساء» (طریحی، ۱۴۱۲ ق، ص ۸۹).

در آیات و روایات بسیار بر این خلقت اشاره شده است، از جمله در حدیث معروف که می‌فرماید: «انما اخذ الله عزوجل ابراهیم خلیلاً لکنه الصلاة علی محمد و اهل بینه صلوات الله علیهم» (صدوق، ۱۴۱۶ ق، ج ۱، ص ۳۴).

مستند و قابل قبول بودن این احادیث موجب گردیده که برخی از علماء اهل تسنن نیز اقرار کنند که درک حقیقت مقام بلند آن حضرت برای ما ممکن نیست. برای نمونه استاد دکتر محمد سلیمان فرج می‌نویسد: «ان فضل السیدة فاطمة الزهراء (رضی الله تعالی عنها) سیده نساء العالمین لا یستطیع احد ان یحیط به. لما لها من مکانه عظمی و مقام کریم. فهی بضعه من رسول الله ﷺ لما رواه البخاری انه صلی الله علیه و آله قال: فاطمة بضعه منی یغضبنی ما اغضبها. و فی روایة: فمن اغضبها اغضبنی. و لذلک فهی افضل نساء العالمین علی الاطلاق من بدء الدنیا الی القیام الساعة؛ لانها جزء من رسول الله ﷺ. افضل الخلق طراً باجماع الامه»؛ «به فضیلت فاطمه زهرا (رضی الله تعالی عنها) سرور زنان عالمیان کسی نمی‌تواند احاطه پیدا کند، چرا که او دارای منزلت عظیم و مقام والایی است، او پاره‌ای از وجود رسول خداست. به جهت آنچه بخاری روایت کرده که پیامبر ﷺ فرمود: فاطمه پاره‌ای از من است، مرا به غضب می‌آورد آنچه که او را به غضب آورد. و در روایت دیگری آمده است: هر چه او را به خشم آورد مرا به خشم آورده است. لذا او برترین زنان عالمیان به طور مطلق از شروع دنیا تا روز قیامت است، چرا که او جزئی از رسول خدا ﷺ می‌باشد که به اجماع امت برترین مخلوقات است.

سلیمان کتانی نویسنده مسیحی نیز در مقام حضرت فاطمه سلام الله علیها می‌نویسد: «ان فاطمه الزهراء هی اجل من ان تشیر الیها الاسنید و اکرم من ان تدل علیها السرود»؛ «فاطمه زهرا سلام الله علیها مقامی والاتر از آن دارد که سندهای تاریخی به سوی او اشاره کنند و گرمی‌تر از آن است که شرح حال گونه‌ها وی

را بشناسانند» (سلیمان کتانی، ۲۰۱۴م، ص ۳).

زینب حکیم شحاده از نویسندگان سنی سوری در مقدمه کتابش به نام «فاطمه الزهراء...» گوید: «انی اتهیب الدخول فی حیاتک یا سیدی، و انت التی قال فیها رسول الله الذی لا ینطق عن الهوی ولا یتأثر بنسب او سبب: فاطمه بضعه منی، من آذاها فقد آذانی و من احبها فقد احبنی، فاطمه سیده نساء العالمین»؛ «من از وارد شدن در زندگی تو ای سرور من، خوف دارم؛ زیرا تو کسی هستی که رسول خدا ﷺ که از روی هوای نفس سخن نمی‌گوید و از سبب یا نسب متأثر نمی‌گردد دربراهات فرمود: فاطمه پاره‌ای از من است، هر کس او را آزار دهد به طور حتم مرا آزرده و هر کس او را دوست بدارد به طور قطع مرا دوست داشته است. فاطمه سرور زنان عالمیان است» (حکیم شحاده، ۱۹۹۴م، ص ۸۷).

پیامبر گرامی اسلام اول ما خلق الله است، چنان که خود در احادیث متعدد و مستند به این حقیقت تصریح فرمود. فاطمه زهراء سلام الله علیها نیز پاره‌ای از حقیقت آن حضرت است. پس فاطمه زهراء سلام الله علیها نیز اول ما خلق الله (ابن شهر آشوب، ۱۳۷۹، ج ۳، ص ۲۶۹) است. چنان که در حدیثی حضرت فرمود: اگر من نبودم خداوند عالم را خلق نمی‌کرد (لولاک لما خلقت الافلاک) و اگر علی ع نبود خداوند مرا خلق نمی‌کرد و اگر فاطمه زهراء سلام الله علیها نبود، خداوند ما دو را خلق نمی‌کرد. این حدیث، معانی بسیار بلند و عقل‌پسندی دارد. یک معنای آن این است که ولایت ادامه نبوت و مکمل آن است، با فاطمه زهراء سلام الله علیها ادامه می‌یابد؛ واسطه این تکمیل، فاطمه زهراء سلام الله علیها است. نیز در حدیثی که طبق آن پیامبر خطاب به دخترش فرمود: «یا فاطمة! انت منی و انا منک» (علامه مجلسی، ۱۴۰۴ ق، ج ۴۳، ص ۳۲). این سخنی تعارف‌آمیز نبود، بلکه یک حقیقت متعالی و با عظمت در خلقت آن حضرت بود.

تجلیات عرشیه این جهانی

از فضایل آن حضرت آنچه مربوط به این جهان است برای نمونه به دو مورد اشاره می‌کنم.

اول. تحدّث ملائکه

از امام صادق علیه السلام وارد شده است که فرمودند: «أَمَّا سُمِّيَتْ فَاطِمَةَ «مَحَدَّثَةً»، لِأَنَّ الْمَلَائِكَةَ كَانَتْ تَهْبِطُ مِنَ السَّمَاءِ فَتُنَادِيهَا كَمَا تُنَادِي مَرْيَمَ بِنْتَ عِمْرَانَ، فَتَقُولُ: يَا فَاطِمَةُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ» یا فاطمه «أَفْتَتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ» فَتُحَدِّثُهُمْ وَ يُحَدِّثُونَهَا، فَقَالَتْ لَهُمْ ذَاتَ لَيْلَةٍ: أَلَيْسَتْ الْمُفَضَّلَةَ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مَرْيَمَ بِنْتَ عِمْرَانَ؟ فَقَالُوا: إِنَّ مَرْيَمَ كَانَتْ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، وَ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ جَعَلَكَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِ وَ الْعَالَمِينَ، وَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ» (شیخ صدوق، ۱۳۷۶، ص ۲۰۰)؛ «امام صادق علیه السلام فرمودند: اینکه فاطمه محدّثه نام گرفت، بدین جهت است که ملائکه الهی از آسمان بر آن حضرت هبوط می‌نمودند و همانطور که با حضرت مریم دختر عمران علیه السلام حرف می‌زدند با ایشان نیز سخن می‌گفتند. زمانی ملائکه به وی گفتند: ای فاطمه به راستی خداوند متعال ترا برگزیده و مطهّر ساخته است و تو را بر همه زنان هر دو جهان برتری داد.» ای فاطمه «برای پروردگارت قنوت کن، سجده نما و به همراه رکوع‌کنندگان رکوع کن.» پس فاطمه با ایشان حرف می‌زدند و ایشان با حضرت فاطمه سخن می‌گفتند، تا اینکه شبی حضرت خطاب به ملائکه فرمودند: مگر حضرت مریم دختر عمران برترین زنان عالم نبود؟ ملائکه در جواب عرض کردند: (ای فاطمه!) همانا مریم علیه السلام فقط سیده زنان روزگار خودش بود، در حالیکه خداوند

متعال شما را سیده زنان عصر او و عصر خودت و سیده همه زنان عالم از اول خلقت تا آخر آن قرار داده است».

آنچه در این حدیث مورد تأکید و استناد است، محدثه بودن آن حضرت است. اگر آن حضرت محدثه است بنابراین از علومی برخوردار است که دیگران از دسترسی به آن عاجزاند.

دوم. مصحف

به تصریح روایات مستند، حضرت دارای مصحفی بودند که علوم دور از دسترس دیگران که مهمترین آن حوادث و رویدادهای عالم است، در آن مصحف گردآوری شده و در نزد ائمه علیهم السلام و اکنون در نزد صاحب امر (عج) نگهداری می‌شود. (در فصل دوم به طور مشروح‌تر به مصحف حضرت پرداخته می‌شود).

فضایل عرشیه آن جهانی

۱. اولین شخص وارد در بهشت

بر اساس روایات، حضرت اولین شخصی است که در قیامت، پای در بهشت الهی می‌گذارد. در حدیثی پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: اول شخص یدخل الجنة فاطمة (متقی هندی، ۱۴۲۴ ق، ج ۱۲، ص ۱۱۰).

۲. شفاعت از شیعیان و دوستان

آن حضرت علاوه بر اینکه خود وارد بهشت می‌شوند، دوستان و پیروان خود را نیز شفاعت می‌کنند تا آنها نیز با وی وارد بهشت بشوند. امام رضا علیه السلام فرمود: قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم: «أنتی سمیت ابنتی فاطمة لان الله (عزوجل) فطمها و فطم من احبها من النار» (امالی طوسی، ۱۴۱۴ ق، ص ۲۹۴).

امام رضا علیه السلام به نقل از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: «همانا من اسم دخترم را فاطمه

گذاشتم؛ چرا که خداوند (عزوجل) ایشان و محبانش را از آتش جهنم باز داشته است.» فَطْمٌ در لغت عرب به معنای «جدا کردن» و فاطمه «جدا کننده» و «بازدارنده» است. که مذكر آن نیز «فاطم» می باشد.

در حدیث دیگری آمده است: قال رسول الله ﷺ: «يا فاطمة! أ بشرى؛ فلك عند الله مقام محمود تشفعين فيه لمحبيك و شيعتك فَتُشَفَّعِينَ. يا فاطمة! لو أنَّ كُلَّ نَبِيٍّ بعثه الله و كل ملك قرَّبه، شفعا في كل مبغض لك غاصب لك ما اخرجته الله من النار ابدًا» (شیخ حرعاملی، ۱۴۱۴ق، ج ۱۱، ص ۵۱۸)؛ «رسول خدا ﷺ خطاب به حضرت فاطمه سلام الله علیها فرمودند: ای فاطمه مژده باد تو را که نزد خداوند شأن و منزلت پسندیده ای از آن توست؛ و برای دوستان و محبین و شیعیان خود شفاعت کرده و شفاعت در حق آنان پذیرفته خواهد شد.

ای فاطمه! اگر تمام پیغمبران و فرشتگان مقرب خداوند از کسانی که با تو دشمنی کنند و حق تو را غصب کنند، شفاعت نمایند (شفاعتشان پذیرفته نخواهد شد و خداوند متعال آنان را از آتش و عذاب جهنم نجات نخواهد داد).

۳. اشراف بر صحنه قیامت

ورود فاطمه سلام الله علیها به صحنه قیامت و دستور احترام و تکریم جبرئیل به آن حضرت شاهد دیگری بر عظمت شأن آن بزرگوار است. در حدیثی پیامبر گرامی اسلام ﷺ فرمود: «اذا كان يوم القيامة تُقبَلُ ابنتي فاطمةُ على ناقه من نُوقِ الجنَّةِ مُدْبِجَةَ الجنَّينِ خِطامُها مِنْ لَوْلؤِ رُطْبِ، قَوائِمُها مِنْ الزَّمردِ الاخضرِ، ذَنبُها مِنْ المِسْكِ الأذَقْرِ عَيناها ياقوتتان حمراوان، عليها قَبه من نورِ يری ظاهرها من باطنها و باطنها من ظاهرها، داخلها عفو الله، و خارجها رحمہ الله، علی رأسها تاج من نور، للتاج سبعون ركنًا، كل ركن مرصع بالدر و الياقوت، يضيءُ كما يضيءُ الكوكب الدرّی فی افق السماء، و عن يمينها سبعون الف ملك، و عن شمالها سبعون الف ملك؛ و جبرائیل اخذ بخِطامِ الناقه، ينادی بأعلى صوته: غَضُوا ابصاركم حتى تجوزَ فاطمه بنت محمد.

فلا يبقى يومئذٍ نبي و لا رسول و لا صديق و لا شهيد، الا غَضُوا ابصارهم، حتى تجوز

فاطمه فتسیر حتی تحاذی عرش ربها - جل جلاله - فتزج بنفسها عن ناقتها، و تقول: «الهی و سیدی، احکم بینی و بین من ظلمنی، اللهم احکم بینی و بین من قتل ولدی». فاذا النداء من قبل الله - جل جلاله - «یا حبیبی و ابنه حبیبی! سلینی تعطی، و اشفعی تُشفعی، فو عزتی و جلالی، لأجازی ظلم ظالم».

فتقول: «الهی و سیدی! ذریتی و شیعی و شیعه ذریتی و محبی و محبی ذریتی». فاذا النداء من قبل الله - جل جلاله: «این ذریه فاطمه و شیعتها و محبوها و محبو ذریتها؟!» فیقبلون، و قد احاط بهم ملائکه الرحمه، فتقدمهم فاطمه علیها السلام حتی تدخلهم الجنه» (شیخ صدوق، ۱۳۸۹، ص ۳۲).

«رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: آنگاه که روز قیامت بر پا شود، دخترم فاطمه علیها السلام در حالی که سوار بر ناقه‌ای از ناقه‌های بهشتی است ظاهر می‌شود و دو طرف ناقه آن حضرت مزین است و مهار آن از مروارید تازه و سبز رنگ و پاهای آن از زمرد سبز و دم آن مشک خوشبو و چشمانش از یاقوت سرخ است. بر بالای آن ناقه قبه‌ای از نور است که ظاهرش از باطنش و باطنش از ظاهرش پیداست و داخل آن نور عفو الهی و خارجش رحمت الهی است. بر سر آن حضرت تاجی از نور است که هفتاد رکن دارد و هر رکن آن با درّ و یاقوت مزین است و همانند ستاره درخشان در افق آسمان می‌درخشد و هفتاد هزار ملک از جانب راست و هفتاد هزار ملک از جانب چپ، آن حضرت را همراهی می‌کنند و جبرائیل علیه السلام در حالیکه مهار ناقه حضرت را در دست گرفته است با صدای بلند ندا می‌دهد:

«همگان چشمان خویش را برهم نهدید تا فاطمه زهراء علیها السلام دختر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

عبور فرماید».

پس در آن روز هیچ پیغمبر و رسول و صدیق و شهیدی نیست مگر آنکه چشمان خویش را بسته‌اند تا فاطمه علیها السلام عبور کند و در مقابل عرش الهی می‌ایستد و از ناقه‌اش پیاده می‌شود و به خداوند متعال چنین عرض می‌کند:

«ای إله من و ای آقای من! بین من و کسانی که بر من ظلم کردند داوری کن. معبود! بین من و کسانی که فرزندم را کشتند حکم نما.»

آنگاه، از جانب خداوند عزوجل ندا می‌آید: «ای حبیب من و ای دختر حبیب من! هر چه میل داری از من بخواه تا عطا کنم، و از هر که می‌خواهی شفاعت نما تا شفاعتت پذیرفته شود، به عزت و جلال خودم قسم می‌خورم که همه ظالمان را مجازات خواهم نمود.»

پس آنگاه حضرت فاطمه سلام‌الله‌علیها عرض می‌کند:

«إله من و سید من! با ذریه من و شیعه من و شیعه ذریه من و دوستان من و دوستانان ذریه من مدارا کن!».

پس خداوند - جل جلاله - ندا می‌فرماید: «کجايند ذریه فاطمه و شیعه فاطمه و دوستانان فاطمه و ذریه ایشان؟».

آن وقت، ذریه و شیعه و دوستانان آن حضرت در حالی که ملائکه رحمت الهی ایشان را احاطه کرده‌اند جلو خواهند آمد و حضرت فاطمه علیها السلام در حالیکه در جلوی ایشان حرکت می‌کند همه آنها را داخل در بهشت خواهد فرمود.»

نکات قابل تأمل در این حدیث شریف بسیار است که بعضی از آنها از فهم و ادراک ما خارج است. اینکه حضرت سوار ناقه می‌باشد و خصوصیات ناقه، رنگ‌های آن، شکل و شمایل آن همه و همه اشاره به معانی بلندی دارد که ما نمی‌توانیم آنها را درک کنیم.

اینکه حضرت در آن روز با عظمتِ وصف‌ناشدنی و اکرام و احترام بهت‌انگیز وارد صحرای محشر می‌شوند و اولین و آخرین از انبیاء و مرسلین و شهدا و صدیقین نظاره‌گر آن خواهند بود و بر مقام آن حضرت غبطه خواهند خورد، اشاره به جایگاه ویژه آن حضرت در انتقال نبوت پیامبر خاتم به ولایت و وصایت خاتم و هدایت جهانیان از یمن وجود آن حضرت دارد، که در اینجا نیز عقل‌های ما از فهم کهنه این معنا عاجز است. همچنین است دیگر بخش‌های این حدیث از جمله تظلم آن حضرت، مطرح کردن شهادت فرزندش، خطاب الهی به آن حضرت و شفاعتش، همه نشان از مقام رفیع آن بزرگوار در درگاه خداوندی و جایگاه حضرتش در دایره گیتی و نظام هستی دارد.

گروه دوم. فضایل

بخشی از فضائل بانوی اسلام، مقامات و آثار عملی و نظری آن حضرت در حیات و زندگی این جهانی است.

از جمله آن مقامات ایمان و عبادت حضرت می‌باشد. پیامبر خدا در حدیثی فرمود: «إِنَّ ابْنَتِي فَاطِمَةَ مَلَأَ اللَّهُ قَلْبَهَا وَ جَوَارِحَهَا إِيْمَانًا أَلِي مَشَاشِهَا، فَتَفَرَّغَتْ لِعِبَادَتِهِ اللَّهُ» (طبری، ۱۴۱۳ ق، ص ۱۳۹)؛ «براستی که خداوند متعال قلب و جوارح دخترم فاطمه سلام الله علیها را تا عمق وجودش مملو از ایمان کرده است و همانا او خود را برای اطاعت و عبادت الهی فارغ نمود». همچنین خانه‌داری حضرت، ادب و حرمت حضرت، وقار حضرت، ساده زیستی حضرت، عفت حضرت، تلاش و کوشش و خستگی‌ناپذیری حضرت، اطاعت محض حضرت از رسول خدا ﷺ، اطاعت محض آن بانوی بزرگ از امیرالمؤمنین علیؑ و به طور کلی همه آنات و لحظات زندگی و سیره عملی آن بزرگوار، شهادت بر عظمت مقام و جایگاه

وی دارد. از سوی دیگر احادیث و روایات به یادگار مانده از آن حضرت به ویژه خطبه مشهور و معروف آن عالمه محدثه که نشان از علم وافر ایشان دارد و سرشار از مضامین عالی و معانی بلند همراه با کشف حقایق مهم است.

معصومین علیهم‌السلام به دلیل برخورداری از عصمت، از جایگاهی فرازمانی برخوردارند. بر همه انسانها در طول اعصار متوالی ضروری است تا شخصیت آنان را مورد واکاوی قرار داده و متناسب با زمان خود سیره و سنت آنان را الگوی زندگی خود قرار دهند.

حضرت فاطمه زهراء بر اساس روایات مستند از سوی رسول خدا صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم به عصمت کبری ستوده و الگوی همه عالمیان به ویژه زنان، معرفی شده‌اند.

شخصیت برجسته حضرت زهراء سلام‌الله‌علیها در همه مراحل خلقت از ابتداء خلقت نوری تا انتهای عالم و در محشر کبری، ستوده خالق سبحان و بهترین خلق او یعنی پیامبر اکرم صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم و همه انبیاء و اولیای الهی است. این ستایش‌ها نیست مگر ضرورت روی آوردن همه آدمیان به ویژه مسلمانان و بالخصوص شیعیان به آن حضرت و بهره‌گیری از برکات و فضائل آن بزرگوار. این بهره‌گیری را از سر استحباب و تفرعن نباید نگریست، بلکه همچون بهره‌گیری از نور و گرمای خورشید عالمتاب امری حتمی و ضروری است. هم سیره زندگی آن حضرت و هم کلام نورانی وی را می‌بایست با دقت مورد توجه قرار داد و در همه مراحل زندگی از آن بهره‌مند شد. سعادت و خوشبختی آدمیان در دو سرا میسر نیست مگر با تاسی به سیره معصومین علیهم‌السلام بویژه حضرت صدیقه طاهره. نوشتار حاضر با معرفی شمه‌ای از ابعاد وجودی آن بزرگوار در صدد برآمده است تا با ایجاد حساسیت و اثبات امکان الگوی از آن بزرگوار راهی

برای این مهم بگشاید.

منابع

- قرآن کریم.
نهج البلاغه.
۱. شیخ صدوق، عیون اخبار الرضا، ج ۱، تصحیح علی اکبر غفاری، جامعه مدرسین، ۱۴۰۳ ق.
 ۲. کوفی، محمد بن سلیمان، مناقب امیرالمؤمنین علیه السلام، محقق، محمودی، محمدباقر، مجمع احیاء الثقافه الاسلامیه، ۱۳۸۱.
 ۳. حاکم نیشابوری، مستدرک الصحیحین، دار احیاء التراث العربی، بیروت، ۱۴۲۲ ق.
 ۴. فخر رازی، ابو عبدالله محمد بن عمر، تفسیر کبیر، ج ۶، معارف، ۱۳۶۵.
 ۵. شیخ صدوق، محمد بن علی بن بابویه، علل الشرایع، مؤسسه دار الحججه للثقافه، ۱۴۱۶ ق.
 ۶. کتانی، سلیمان، فاطمه زهرا، وتر فی غمد، مؤسسه تحقیقات و نشر معارف اهل بیت علیهم السلام، ۲۰۱۴ م.
 ۷. شحاده، حکیم، نبراس الرساله الاسلامیه، مؤسسه النوری، دمشق، ۱۹۹۴ م.
 ۸. ابن شهر آشوب، ابو جعفر محمد بن علی، المناقب، مؤسسه علامه، ۱۳۷۹، ج ۳.
 ۹. شیخ صدوق، امالی، چاپ زائر، نوبت اول، ۱۳۸۹.
 ۱۰. طبری، محمد بن حریر، دلائل الامامه، انتشارات بعثت، ۱۴۱۳ ق.
 ۱۱. صدوق، محمد بن علی، معانی الاخبار، جامعه مدرسین، ۱۳۶۱ ش.
 ۱۲. مجلسی، محمد باقر، بحارالانوار، انتشارات الوفاء بیروت، ۱۴۰۴ ق.
 ۱۳. فخرالدین، محمد علی طریحی، المتخب، مؤسسه الاعلمی للمطبوعات، بیروت، ۱۴۱۲ ق.
 - ابن حجر، احمد بن محمد بن هیشمی، صواعق المحرقه، مؤسسه الرساله، بیروت، ۱۹۹۶ م.
 ۱۴. احسانی، ابن ابی جمهور، عوالی اللثالی، مطبعه سیدالشهداء، ۱۴۰۳ ق.
 ۱۵. متقی هندی، علاء الدین علی ابن حسام، کنزالعمال، دارالکتب العلمیه، بیروت، ۱۴۲۴ ق.
 ۱۶. شیخ حر عاملی، محمد بن حسن بن علی، وسائل الشعیه، مؤسسه آل البيت علیهم السلام، ۱۴۱۴ ق.
 ۱۷. طوسی، محمد بن حسن، امالی، دارالثقافه، ۱۴۱۴ ق.